

KVARMONATA, KULTURA KAJ MOVADA REVUO

LAMPIRO

51-a jaro n-ro 127 2010

Refasonita sidejo: ne plu revo, sed realaĵo

La LAMPIRO

51-A JARO N-RO 127 2010

Oficiala Organo de EASP (Esperanto-Asocio de San-Paŭlo)

Kvarmonata, kultura kaj informa publikigaĵo, senpaga por membroj de EASP

REDAKTANTO:
José Roberto Tenório
lampiro@easp.org.br

REVIZIANTOJ:
José Dias Pinto

KOMPOSTADO KAJ GRAFIKARANĜO:
José Roberto Tenório

Abono por 2010 (tri n-roj): R$ 20,00
Unuopa ekzemplero: R$ 10,00

La Redakcio ne respondecas pri la subskribitaj artikoloj

EASP

Esperanto-Asocio de San-Paŭlo
Fondita en la 29-a de Marto 1937
www.easp.org.br

PROPRA SIDEJO
Rua Faustolo, 124 - Lapa
05041-000 São Paulo - SP - Brazilo
Telefono-fakso: 55 11 3862-1183
Retpoŝto: contato@easp.org.br

ESTRARO
Prezidanto: José Roberto Tenório
Vicprezidanto: Arnaldo Alves de Oliveira
1a Sekretario: Rogério dos Santos Ferreira
2a Sekretario: Alonso Bezerra Lima
1a Kasisto: Erick Takahashi
2a Kasisto: Joel Afonso Francisco
Propaganda Direktoro: Aparecida de S. Araújo

KONSILANTAJ MEMBROJ
Milene Rinaldi, Luiz Henrique Rodrigues kaj Júlio José de Souza

Anstataŭantoj
Edilsom Sass kaj Leysester Miró

ALIĜO-KOTIZOJ

Membro-kategorioj (monate):
Kat. 1 (Simpla membro)................R$ 10,00
Kat. 2 (Kunlaboranta Membro).....R$ 12,00
Kat. 3 (Helpanta Membro)............R$ 17,00
Kat. 4 (Subtenanta Membro).........R$ 22,00
Kat. 5 (Ŝtatinternano)* ....R$ 5,00
Kat. 6 (Ano de Aliĝinta Grupo) R$ 3,00

(Aliĝinta Grupo) ....R$ 20,00 jare

- 15% da rabato por jara antaŭpago
- 10% da rabato por sesmonata antaŭpago

***Por tiuj, kiuj ne loĝas en la regiono "Granda San-Paŭlo"**

DEĴORADO KAJ BIBLIOTEKO "GILBERT KAJ SYMILDE LEDON":
De lundo ĝis sabato, de la 14-a ĝis la 18-a horo.

Enhavo

KOVRILBILDOJ

Foto 1 (supre): aspekto de la salono kun vitraj glitpordoj rigardantaj al la sekretariejo (maldekstre) kaj al la librovendejo;

Foto 2 (malsupre): aspekto de la prelegejo en la subetaĝo.

Bona semado

Karaj legantoj,

Pro la du reformoj entreprenitaj de la gvidantaro de EASP, inter julio kaj aŭgusto — la unua por refasoni la retejon de la asocio <http://easp.org.br>, kaj la dua, pli longa, por refasoni ties sidejon — la aŭgusta eldono de La Lampiro atingas vin nun, komence de novembro.

Malgraŭ tiu reforma periodo la asocio tenis regulan kontakton kun siaj membroj per alia komunikkanalo, nome *easp kuriero*. Tiu reta informilo aperis en marto kaj ĝia fruktodoneco (25 numeroj jam eldonitaj) montras novan vojon unuflanke kaj aliflanke atentigas nin pri la neceso entrepreni eldonprojekton por la presita organo La Lampiro, cele garantii ties plueldonadon papere.

Al tia eldonreformo ni tamen strebu venontjare. Momente ni invitas vin al legado de la nuna numero.

Ĝis la sekva decembra n-ro!



Se vi deziras plibonigi viajn lingvosciojn, per tre alloga kaj defia lernilo, sed ne havas tempon viziti kursejon, tiu ĉi retkurso do estas tre taŭga por vi, kiu mem difinas vian lernoritmon.

La kurso kun la inkluzivita lernilo “Vojaĝo en Esperanto-Lando” kostas R$ 70,00. Membroj de la asocio ĝuas rabonton de 20%. Se vi jam havas la lernilon kaj deziras la kuraĝigon kaj orientadon de la kursgvidanto, mendu nur la kurso-akompanon kontraŭ R$ 30,00.

Pliajn informojn en la retejo de EASP aŭ rekte per <cursos@easp.org.br>. La kurso celas ankaŭ tiujn kiuj ankoraŭ ne havas aliron al la interreto. Tiaokaze, la interesiĝanto skribu al la sidejo de la asocio (vidu la adreson sur la apuda paĝo, en la kolofono).

Refasonita sidejo: ne plu revo sed realaĵo

La refasono en la sidejo de EASP ne plu estas revo. Ĝi fariĝis realaĵo per pretigo de la unua parto de la reformo komenciĝinta julie kaj finiĝinta en aŭgusto. Tio eblis nur danke al monsubtenoj kaj monprunto fare de asocianoj. La reformo jam konsumis ĉirkaŭ 24 mil realojn el la 27 mil kolektitaj ĝis nun.

Por la dua parto de la reformo, kiu konsistos el riparo de la fasado kaj ŝanĝo de la subetaĝa planko-tegaĵo per plasta kahelaro, oni fosos pli da monrimedoj venontjare.

Rilate la jam pretigitan reformoparton, okazis du ŝanĝoj en la originala projekto: la biblioteko ne estis translokigita al la ĉambro situanta ĉe la dekstra enirflanko, laŭ planite. En tiu ĉambro nun funkcias la sekretariejo kiu, siavice cedis sian antaŭan lokon por starigo de la revuejo, kies kolektoj estos prenitaj el la subetaĝo. Tiuj ŝanĝoj estis necesaj por eviti neatenditajn kromajn elspezojn.

La plej grandaj ŝanĝoj okazis sur la teretaĝo, en la ĉefa ĉambro, kie oni bezonis aranĝi du aperturojn en unu el la muroj por instalo de vitraj glitpordoj. Tiu spaco estis provizita ankaŭ per librovendejo kaj rendevuejo kun plaĉaj tabletoj kaj benkoj por kafumado kaj babilado.

De jaroj en la Asocio ne okazis tiel granda reformo, surprize efektivigita post nur tri monatoj da laboro.

Nun komenciĝas la plej grava parto de la refasonado, nome funkciigi la novajn servojn de la Asocio. Por plenumi tion nepras tamen regula deĵorado de volontuloj, nuntempe bedaŭrinde tre malmultaj. Cele solvi tiun mankon de homrimedoj, la estraro de EASP estigis julie la volontulan fonduson, danke al kiu la Asocio jam sukcesis monhelpon por subteni kvar deĵorantojn ĝis la fino de la nuna oficperiodo.

Vidu sube kaj sur la sekva paĝo kelkajn fotojn de la jam pretigitaj reformpartoj.

Podieto por la preleganto



Prelegejo kun komforta seĝaro

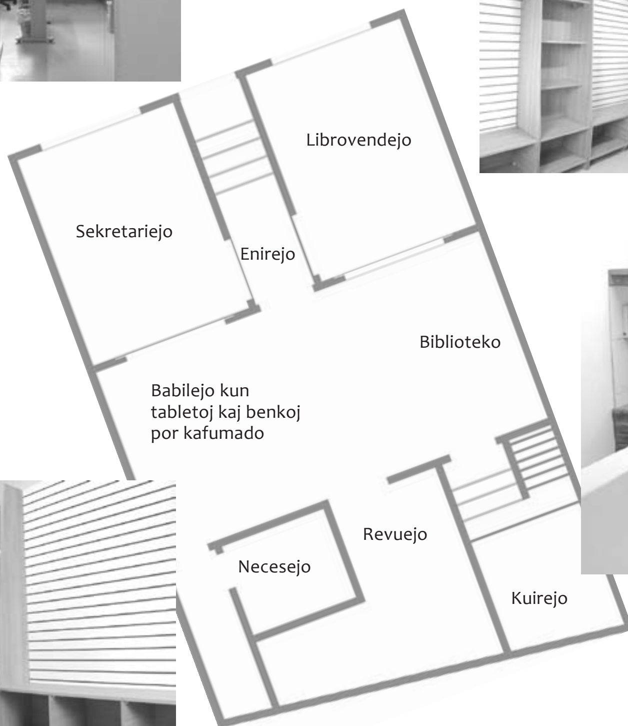




La sekretariejo en sia nova loko



Detalo de alia bretaro en la librovendejo





La nove kahelita kuirejo



La necesejo rigardata de la librovendejo (detalo de la bretaro)

La sekretariejo rigardata de la librovendejo tra vitraj pordoj



Kursejo kun novaj seĝoj en la subetaĝo



Mia partopreno en la 41a NASK



Aparecida Araújo
KER-diplomigita

NASK – Norda Amerika Somera Kursaro estas tri-semajna studprogramo, kiu emfazas aktivan ĉiutagan lingvolernadon kaj lingvouzadon, en la Universitato de Kalifornio, en San-Diego, kie oni ĝuas ne nur la rimedojn de mondfama altlernejo, sed ankaŭ la ĉeeston de spertaj esperantistoj en la universitatoj kaj en la loka esperanta komunumo. La ĉi-jara kursaro komenciĝis la 27an de junio kaj finiĝis la 17an de julio.

La kursaron fondis Catherine kaj William Schulze, helpe de Willian Auld, en 1970, por pretigi instruistojn kaj plibonigi la lingvonivelon de usonaj esperantistoj. Miloj da studentoj el diversaj landoj jam venis profiti gvidadon de eminentaj instruistoj. NASK festis sian 41-jariĝon en 2010, kaj daŭrigas sian rolon kiel grava centro de plurnivela lernado kaj internacia uzado de Esperanto.

Ĉiujare elstaraj instruistoj el ĉirkaŭ la mondo venas por instrui ĉe NASK. Ĉi-jare, Lee Miller, el Usono, kaj Katalin Kováts, el Hungario, estis niaj instruistoj en la meza nivelo. En la supera nivelo instruis Grant Goodall kaj Duncan Charters, el Usono, Orlando Raola, el Kubo kaj Amri Wandel, el Israelo.

La kursoj daŭris po tri horoj tage, kaj niaj instruistoj estis dediĉitaj, paciencaj kaj kuraĝigaj. Partoprenis 20 gelernantoj el Usono, Kanado, Argentino, Brazilo, Israelo, Irano kaj Japanio. Mi estis la kvara brazila aliĝinta.

Ni havis vere komunuman etoson, kaj lernantoj kaj instruistoj loĝis kune en la universitata loĝejo. Ĉiu partoprenanto havis sian propran ĉambro en kvarpersona apartamento kun komuna necesejo, duŝejo, salono kaj kuirejo, kaj tri fojojn tage ni kune manĝis en la universitata restoracio.

Aparte por mi estis tre grave konatiĝi kun Katalin Kováts. Ŝi prelegis pri Andreo Ĉe, pri KER – nova ekzameno laŭ la Komuna Eŭropa Referenckadro de la Konsilio de Eŭropo. Dum ŝiaj lecionoj ni multe praktikis la lernadon, pere de LERNU.NET, kaj EDUKADO.NET . Pere de SKAJPO, rekta kontato kun partoprenantoj de SES – Slovaka Esperanta Semajno, kiu okazis samtempe en Slovakio. Dum leciono en la lingva laboratorio, mi havis la raran oportunon prezenti Esperanto-Asocion de San-Paŭlo (EASP) al samklasanoj, pere de la nova paĝaro ĵus lanĉita en tiu tago.

La astrofizikisto Amri Wandel, el Israelo, prelegis pri tre interesa temo: "Ĉu ni estas solaj en la universo?"

NASK estas monhelpata de ESF - Esperanta Fondaĵo por Studoj kaj Sciencaj Esploroj. La estraro de ESF vizitis nin en

(Daŭrigota sur paĝo 11)

KER-ekzamenoj unuafoje en Brazilo

Kompleta raporto legeblas en la retejo de la asocio http://easp.org.br kaj en la paĝaro de edukado.net



Enkadre de la 5a Esperanta Kongreso de la Ŝtato San-Paŭlo, okazinta oktobre en la urbo Piracikabo, nekutima programero altiris la atenton de enlandanoj. Temis pri la KER-ekzamensesio de UEA, skriba parto, al kiu aliĝis triono de la kongresanoj.

La internaciaj ekzamenoj de UEA, laŭ la Komuna Eŭropa Referenckadro, unuafoje okazis en Brazilo danke al la plivastiga kaj viziula agado de Katalin Kováts, redaktoro de www.edukado.net kaj samtempe ankaŭ gvidanto de la ekzamenkomisiono de UEA. Ŝia agado, kvankam virtuala kaj interreta, instigis al realaj kaj praktikaj rezultoj surloke. Edukado.net zorgis interalie pri trovo de monrimedoj por kompletigi la ekzamenan kason en Brazilo kaj la Brazila ILEI-Sekcio, kiu oficiale peris la ekzamenpeton, stipendiis 6 kandidatojn por la brazila sesio.

La ekzamensesion (niveloj B1, B2 kaj C1) aplikis la kuritibano Ivan Edit Colling, mem KER-diplomita, sub la gvidado de la ekzamena komisiono de UEA, kiu de malproksime akompanis la tutan proceduron: "Sciu ke tiu estos la unua sesio, kiu okazos sen nia surloka ĉeesto, distance. La [budapeŝta] instituto scivolas pri la sukceso kaj, se ĉio iros glate, ili certe ne kontraŭos aliajn sesiojn tiajn, kio povos helpi al multaj universitatoj kie necesus sesio sen nia ĉeesto" komentis Katalin Kováts, per interreto.

19 brazilanoj jam estis trapasintaj la internaciajn ekzamenojn de UEA, okaze de sia partopreno en alilandaj esperantaj aranĝoj. Cetere, 9 el tiuj sukcesintoj ricevis sian KER-diplomon en la oktobra esperanta aranĝo, en Piracikabo. Nun estas en Brazilo 51 ekzamenitoj kaj per tiu sumo Brazilo staras sur la pinto de la monda ekzamenstatistiko.

Laŭ la prezidanto de la LKK, Guilherme Jardim: "Ĝi estas la plej grava evento en Brazilo dum la lastaj jaroj". Kaj li pravas: malkiel niaj tradiciaj atestiloj, apenaŭ rekonitaj ekster la esperanta movado, tiu nova diplomo de UEA portas la oficialan markon de la Ŝtata Lingvoekzamena Centro (ITK), en Budapeŝto/Hungario, kiu siavice estas membro de la Asocio de Lingvotestistoj en Eŭropo (ALTE).

Gratulon do al la ekzamena komisiono, kiu kuraĝe decidis esplori tiun novan vojon cele al internaciigo de la KER-ekzamenoj de UEA/ITK, kaj dankon al ĉiuj kiuj rekte aŭ nerekte kontribuis al la sukceso de tiu sekcio en Brazilo.



Kiu timas la “Plenan Gramatikon”?

Floriano Pessoa
februare 2010

1. **Enkonduko**

Duonjarcenton post la publikigo de la unua libro de Esperanto, la eldonejo Literatura Mondo lanĉis gramatikon, verkitan rekte en la Lingvo Internacia, kun la titolo “Plena Gramatiko de Esperanto”. La aŭtoroj, tre kompetentaj esperantologoj, baldaŭ komencis ricevi leterojn kun protestoj kaj plendoj de siaj legantoj. Kial?

Nu, la nova gramatiko estis konsiderinde pli dika ol la Unua Libro, kaj ol la tiamaj lernolibroj. Plie, la teknika terminaro uzita por priskribo de la lingvaj fenomenoj ŝajnis tro komplika por ordinara leganto. La ĝenerala impreso estis, ke, laŭ la nova lernilo, Esperanto ne plu estas tiu 16-regula 900-vorta miraklo, lernebla en kelkaj monatoj. Sed, evidente, pri tiu ŝvelado de la lingvo oni ne povas kulpigi Kolomanon Kalocsay kaj Gaston Waringhien, kiuj nur konstatis kaj registris la lingvan evolu-staton. Laŭ tiuj aŭtoroj, la gramatiko tiugrade kreskis, por ebligi la detalan studadon de ĉiuj lingvaj faktoj troveblaj en la jam tre riĉa Esperanta literaturo.

Pri la gravega kolekto de ekzemploj Zamenhofaj,-bazo por starigo de gramatikaj reguloj-oni plendis, jen opiniante nesufiĉaj, jen tro multaj, la ekzemplojn.

Kaj ĉe tiom da akuzoj, devis defendi sin la aŭtoroj de la “Plena Gramatiko”:

“Oni riproĉis al ni la komplikecon. Nu, ĝi estis neevitebla. Por pritrakti detale vivantan lingvon, oni devas ĝin aranĝi en kadroj, se oni ne volas fali en la ĥaoson de neligitaj splitaj rimarkoj. Krome, ĉar temas pri internacia lingvo, ni devis forĵeti ĉiujn naciajn sistemojn kaj konstrui ian absolutan gramatikon bazitan nur sur la racio. Ni devis do fari sisteme la tutan skeleton de la homa lingvo por meti sur ĝin la vivantan karnon de Esperanto”.

Malgraŭ ĉiuj plendoj, la verko rapide disvendiĝis, kaj atingis la kvaran eldonon en 1980, nun kun la titolo “Plena Analiza Gramatiko”(PAG).

2. **La enhavo de la PAG**

Atenta ekzameno de la enhavo de PAG montras, ke ĝi estas farita laŭ tradiciaj klasikaj modeloj, aplikeblaj al aliaj lingvoj de Eŭropo. Oni studas unue LA VORTON, poste LA FRAZON kaj, kun aparta emfazo, LA VORTFARADON, tre gravan procedon en Esperanto. La studo de la vorto fariĝas laŭ la kutima divido: Ortografio, Fonetiko, Morfologio. Tiu ĉi lasta havas kiel studkampon: substantivon, pronomon, adjektivon, adverbon, verbon ktp.

Por la studo de LA FRAZO, tio estas, de SINTAKSO oni konsideras VORTSINTAKSON kaj PROPOZICIO-SINTAKSON. Tiu ĉi lasta pritraktas la diversajn fraz-tipojn simplajn kaj kompleksajn.

Ĉar la terminaro rilata al Sintakso estas iom pli komplika, kaj ĝenerale malpli

konata, tial mi serĉis, bonŝance trovis, kaj nun disdonas al vi bonegan Resumon pri Sintakso, faritan de Kalocsay, por iu elementa lernolibro ("La verda koro" de Jullio Baghy.

3. **Opinioj pri la PAG; recenzo kaj komentoj.**

La kvara eldono de la PAG, kiu aperis en 1980, kun nova titolo: — "Plena Analiza Gramatiko — estis temo de tre detala recenzo, farita de la finna lingvisto Jouko Lindstedt, kaj, publikigita en 1982, pere de Planlingvistiko. Tiu tri-parta recenza eseo forte impresas, ne nur pro la alta teknika nivelo, sed ankaŭ pro la senpartieco kaj sincereco.

La recenzanto ne hezitas montri mankojn kaj erarojn, sed ankaŭ agnoskas la neordinaran meriton de la aŭtoroj. Jen kelkaj deklaroj de Lindstedt:

—-...la trezoron de ekzemplaj frazoj, plejparte Zamenhofaj, pri ĉiu unuopa gramatika ero jam pro tiuj ekzemploj indas posedi PAG-on....

Sekvas la parto "Fonetiko, bedaŭrinde. Bedaŭrinde, ĉar ĝi estas preskaŭ ĝisfunde neĝusta, diletanta kaj misgvida, sub la nivelo de la cetera verko."

— En la ĉapitro pri la verbo kvazaŭ kulminas la ĉefa trajto de PAG: admirinde detala kaj sentema analizo en konfuza vesto. La problemo ata-ita estas kompreneble solvita "itisme", ĉar la lingvo jam ĝin tiel solvis jam antaŭ la fama diskuto ekestis, sed oni maskas la veran naturon de tiu solvo, nome, ke aspektaj trajtoj interplektiĝas kun la tempaj, pro certaj lingvaj universaloj, laŭ mia opinio."

"PAG-on mi rekomendas sur la breton de ĉiu esperantisto, ne por elĉerpi el ĝi detalajn preskribojn, sed por konatiĝi, pere de ĝi, kun la senfina vasto de la lingvaj fenomenoj kiujn niaj du grandaj gramatikistoj tiel bone konas."

4. **Konkludo**

La mankoj kaj eraroj menciitaj em ĉi tiu prelego ne forprenas la valoron de tiu vera monumento de la Esperanta kulturo, la Plena Analiza Gramatiko. Ĝi plue restas nemalhavebla konsultilo, kaj bazo por la uzado de aliaj pli modernaj, resumaj kaj praktikaj lernolibroj. Inter ĉi-lastaj mi citas: 'ABC-Gramatiko kaj Mempraktikilo" (Van Damme/de Vleminck);" Gramatiko de Esperanto (Malovec), "Vojaĝo en Esperanto-lando" (Kolker) kaj, la "Plenan Manlibron de Esperanta Gramatiko (Bertilo Wennergren).

Sed atentu, legi la "Plenan Gramatikon" ne nepre aperigas ian infanmanĝanton aŭ lupkoboldon: do ne timu ĝin!.

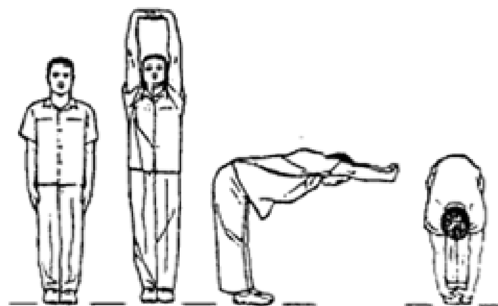
Menciitaj verkoj:

- Unua Libro
- Plena Gramatiko de Esperanto
- Plena Analiza Gramatiko de Esperanto
- Abc — gramatiko kaj mempraktikilo
- Gramatiko de Esperanto (Malovec)
- Vojaĝo en Esperanto-Lando
- Plena manlibro de Esperanta Gramatiko.



Liangongo en 18 terapioj

Teksto portugale kompilita kaj redaktita de la liangonga volontulino Maria Luiza Rocha



Liangongo estas ĉina kuraca korpekzerco kreita de d-ro Zhuang, el Ŝangajo, en Ĉinio. Tiu tekniko baziĝas sur la ĉina tradicia medicino, kuracaj ekzercoj kaj luktartoj. Ĝi konsistas el ekzercaro celanta la preventon kaj kuracon de doroloj en la kolo, ŝultroj, talio, kruroj, kaj ankaŭ gravajn malsanojn. Ĉar plej oftaj plendoj rilatas dolorsenton kaj movomalfacilon, plej bona kuracado estas regula praktiko de ĝusta movo por malstreĉigi la muskolojn, fasciojn, tendenojn kaj ligamentojn, kaj por malobstrukcii la artikojn.

Laŭ la tradicia ĉina medicino, la faktoroj kiuj favorigas la estiĝon de doloroj en la korpo povas esti eksteraj (vento, malvarmo, humideco kaj sekeco) kaj internaj (kolero, maltrankviloj, malĝojo, timo kaj eŭforio), krom la malbona uzo de la korpo per neadekvataj pozicioj, sidemo, troa strebo aŭ lezoj.

En sia tuta formo, Liangongo konsistas el tri partoj, ĉiu el ili enhavanta dek ok ekzercojn. La du unuaj partoj antaŭzorgas kaj kuracas, krom perturboj kaj doloroj en la artikoj, muskoloj kaj tendenoj, ankaŭ la korpajn misfunkciojn. La tria parto estas daŭrigo de Liangongo en 18 terapioj, nomata Ĉigongo (kulturado kaj flegado de la *Ĉi*), kaj konsistanta el ekzercoj por fortikigi la funkciojn de la koro kaj pulmoj per ago ĉe inflamoj de la spirorganoj.

La ekzercadon de Liangongo en 18 terapioj akompanas muziko, ludata per ĉinaj instrumentoj; tiu muziko, krom orienti la korpekzercon per anonco de nomo por la koncerna movo, havigas ritmon, laŭ kalkulado, kaj kondukas al ĝusta plenumo-daŭro por taŭga cirkulado de la *Ĉi* (spiro aŭ vivenergio) tra la korpo, cele al ties fortikigo per restaŭrigo de la naturaj movoj.

La senpene fareblaj ekzercoj estas alireblaj al ĉiaj aĝuloj kaj ilin oni povas praktiki en iu ajn loko, sen neceso de specialaj vestoj kaj aparatoj. La nura postulo por ilia praktiko estas disponebleco de kelkaj minutoj ĉiutage.

Malkiel la okcidentanoj, kiu zorgas pri la malsano, orientanoj antaŭzorgas ĝian aperon.

Por la ekzercado oni bezonas aldoni spontanan spiron al la movoj, kiuj devas esti malrapidaj, senhaltaj, ekvilibraj kaj naturaj. La vasteco kaj atingebleco de la movoj dependas de la artikoj; alidirate, ju pli libera estas iu artiko, des pli granda estos la enverguro de la movo. Ĉinoj kredas ke, kiam ne okazas ĝusta cirkulado de la *Ĉi*, tia vivenergio, aperas doloroj kaj el tiuj la malsanoj.

Por plenumo de la ekzercoj nepras:

1 - praktiki kun entuziasmo kaj optimismo;

2 - nature spiri kaj iom post iom pligrandigi la kvanton de spiraeron - memoru pri beba spirado;

3 - praktiki kun persisto;

4 - teni la kapon levita dum la movoj por kurbigi la bruston antaŭen kaj klini ĝin malantaŭen.

Liangongo en 18 terapioj enkondukiĝis en la bazaj centroj pri sano (portugale, UBS) sub la gvidado de volontuloj, kaj ankaŭ de funkciuloj, ĉiuj zorgantaj pri diskonigado kaj orientado al la praktikantoj.

La praktiko de tiu korpekzercado okazas en pluraj lokoj, ekzemple en parkoj (Ibirapuera, Aclimação, Villa Lobos), en societoj de interkvartalaj amikoj, en preĝejaj medioj, kaj en la jam menciitaj komunumaj centroj.

Se vi zorgas pri bonkvalita vivo, vizitu unu el tiuj municipaj bazaj centroj pri sano kaj informiĝu prie.

Mi estas diabetulino de 7 jaroj kaj mi praktikas kaj gvidas Liangongon por grupo de maljunuloj en la orienta parto de la urbo San-Paŭlo. Mi sentas min bone, tiel pro la societa kunvivado, kiun tiu ekzercado havigas al mi, kiel pro la fleksebleco kiun mi akiris laŭlonge de tiu tempo.



Konsulto-fonto:

Lian Gong Shi Ba Fa (Lian Gong em 18 Terapias) de s-ro Zhuang Yuan Ming, eld. Pensamento

Mia partopreno en la 41a NASK

(Daŭrigo de la paĝo 6)

du sinsekvaj tagoj: Humphrey Tonkin, Usono; Wally du Temple, Kanado; Grant Goodall, Usono; kaj Bonnie F. Greber, Francio. Ili raportis pri la fondaĵo kaj prelegis pri la temo: "Esperanto - pasinteco, nuntempo kaj estonteco: 1960/2060". Ili konsideras ke LERNU. NET estas nuntempe la plej grava esperanta fenomeno, ke ĝi estas la ligilo inter la malnova kaj nova esperanta agado.

Tamen, NASK estas ne nur kursoj, sed ankaŭ gravaj vesperaj semajfinaj programoj. Ni havis multajn okazojn distriĝi kaj ne formale esplori diversajn aspektojn de la lingvo kaj kulturo pere de filmoj, kantoj, ludoj, interkulturaj diskutoj, ktp.

Ni ankaŭ ekskursis al ĉirkaŭaj vidindaĵoj: glisilejo, akvario, golfeto La Jolla por vidi fokojn, al centra urbo San-Diego, kaj en la 4-a de julio, vespere, al La Jolla, por ĉeesti en belega multkolora longdaŭra piroteknikaĵoj, omaĝe al la datreveno de la sendependeco de Usono.

Esti por mi neforgesebla sperto de lernado kaj kunvivado.

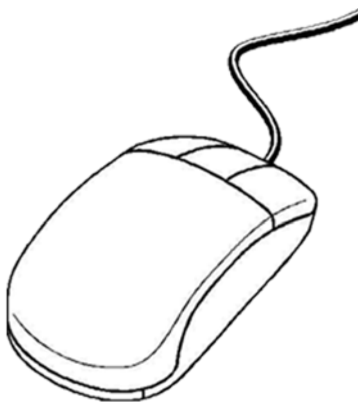
En la 17a de julio, frue matene, mi kaj Hioshike, el kanado, kaj Ken, el Japanio, kunvojaĝis al Havano/Kubo, por partopreni en la 95a Universala Kongreso de Esperanto.



Kvazaŭa proverbaro

La cifereca erao pli kaj pli sieĝas nian ĉiutagon. En tiu virtuala mondo jam sentiĝas la neceso adapti niajn popularajn diraĵojn al tiu nova realaĵo. Sekvaj kelkaj provoj kolektitaj el la interreto kaj tradukitaj de Roberta Haianon por la legantoj de La Lampiro.

1. Urĝeco estas malamiko de retkonekto. / *A pressa é inimiga da conexão.*
2. Amikoj, amikoj, pasvortoj aparte. / *Amigos, amigos, senhas a parte*.
3. De senpaga dosiero oni toleru kvalitomankon. / *A arquivo dado não se olha o formato*./
4. Diru al mi kian retbabilejon vi vizitas kaj mi diros kia vi estas. / *Diga-me que chat frequentas e te direi quem és.*
5. Por bona retservilo sufiĉas pasvorto. / *Para bom provedor uma senha basta.*
6. Neniom valoras plori pro forviŝita dosiero. / *Não adianta chorar sobre arquivo deletado.*
7. En kverelon de virtualaj amindumantoj oni ne senŝovas la muson. / *Em briga de namorados virtuais não se mete o mouse.*
8 Retpirato kiu bojas, ne mordas. / *Hacker que ladra, não morde.*
9. Pli valoras unu dosiero en la durdisko ol du elŝutataj dosieroj. / *Mais vale um arquivo no HD do que dois baixando.*
10. Malpuran muson oni purigas hejme. / *Mouse sujo se limpa em casa.*
11. Plibone estas antaŭzorgi ol diskon strukturi. / *Melhor prevenir do que formatar.*
12. Kiam unu ne volas, du ne klavumas. / *Quando um não quer, dois não teclam.*
13. Kiu musklakas, bonajn etosojn plimultigas / *Quem clica seus bons ares multiplica.*
14. Kiu per viruso infektas, per viruso estos infektita. / *Quem com vírus infecta, com vírus será infectado.*



15. Kiu sendas kion li ne volas, tiu ricevas kion li ne volas... / *Quem envia o que quer, recebe o que não quer...*
16. Kiu ne havas rapidkonekton, ĉasas per modemo / *Quem não tem banda larga, caça com modem.*
17. Kiu dissemas retmesaĝojn, rikoltas retrubaĵojn / *Quem semeia e-mails, colhe spams.*
18. Forviŝiĝas la arkivoj, restas la sekurkopioj. / *Vão-se os arquivos, ficam os back-ups.*
19. Lernanto pri komputiko ne kaŝe ĉasas, sed sekure kopias. / *Aluno de informática não cola, faz backup.*
20. Ĉe komputiko, nenio perdiĝas, nenio kreiĝas. Ĉio kopiiĝas... kaj poste gluiĝas. / *Na informática nada se perde, nada se cria. Tudo se copia... e depois se cola .*



Movimento
CADERNO COM O PANORAMA DO PROGRESSO DO ESPERANTO
ANO 8 – Nº 24 – 2010

Do sonho à realidade


Aspecto externo da livraria com portas de vidro

O projeto de customização da sede da EASP já não é mais um sonho. Virou realidade com a conclusão da primeira fase das obras.

O projeto original sofreu duas alterações: a biblioteca não foi transportada para a sala situada à esquerda de quem entra na sede, conforme planejado. Nesta sala funciona agora a secretaria que, por sua vez, cedeu seu lugar para a instalação do acervo de revistas e boletins a serem transportados do subsolo. Tais mudanças foram necessárias para conter gastos extras.

Há anos que a associação não era palco de uma transformação tão grande e tão rápida: apenas três meses de reforma. A mudança maior aconteceu na parte superior, no térreo, onde foi necessário abrir dois vãos, em uma das paredes, para instalação de portas pivotantes e corrediças de vidro.

O salão principal ganhou um espaço de convivência, com mesas e banquetas para lanches, além de uma livraria que, juntamente com a loja virtual (em preparo), integrarão o serviço de vendas de livros da Associação. Veja mais algumas fotos e informações, em esperanto, nas páginas 4 e 5 desta edição.

Piracicaba entra definitivamente no calendário esperantista



Mais de cem pessoas participaram do 5º Congresso Paulista de Esperanto, ocorrido em Piracicaba/SP, entre os dias 10 e 11 de outubro de 2010. O evento foi realizado pela Associação Paulista de Esperanto e organizado por esperantistas de Charqueada e Piracicaba, com o apoio cultural e estrutural do Seminário São Fidelis.

Este é o terceiro evento esperantista ocorrido na região este ano, sob a coordenação do estudante de Letras Guilherme Jardim, principal ativista e divulgador do esperanto naquelas duas cidades.

O destaque da programação ficou para a apresentação do Prof. David Bianchini, da PUC-Campinas, que abordou o tema "Esperanto e os tempos modernos sob influência da internet". Outros palestrantes que marcaram presença no evento foram Dr. Paulo Sérgio Viana, de Lorena/SP, que apresentou o curioso tema "Você fala globish?"; Prof. Francisco Stefano Wechsler, de Campinas/SP, que discorreu sobre "Lendas e mitos da internet"; o maestro Alfredo Aragón, do Rio de Janeiro/RJ, que abordou o tema do livro que está escrevendo "Morfologia na história da música"; Prof. José Mauro Progiante, de Bauru/SP, que apresentou o instigante tema "O mito de Héracles na visão moderna"; e o diretor da Seção Brasileira dos Professores Esperantistas Internacionais (ILEI), Leysester Miró, de São Paulo/SP, que abordou a tema "Teoria das inteligências múltiplas e o ensino do esperanto".

Fato importante ocorrido nesse evento foi a aplicação, pela primeira vez no Brasil, dos exames internacionais da Associação Universal de Esperanto (UEA/ITK). Mais de 30 candidatos se inscreveram nos três níveis oferecidos: B1 (básico), B2 (intermediário) e C1 (avançado). Os exames foram aplicados pelo curitibano Ivan Edit Colling e remotamente acompanhados pela Comissão Examinatória da UEA, em parceria com o portal de ensino http://edukado.net e a Seção Brasileira dos Professores Esperantistas Internacionais http://ileibrazilo.org.

Para sediar a próxima edição do Congresso Paulista de Esperanto, em 2012, se candidatou a cidade de São Carlos, onde ocorreu há pouco tempo, 25 de setembro, o evento "Printempa Renkontiĝo" (Encontro da Primavera), como mostra de grande interesse dos esperantistas daquela cidade na radicação da língua internacional na região.



Congressão 2011



O Comitê de Organização dos Congressos TAKE (8º Congresso Panamericano de Esperanto), BKE (46º Congresso Brasileiro de Esperanto) e BEJK (31º Congresso da Juventude Esperantista Brasileira) recentemente divulgou a página oficial do tríplice evento esperantista que acontecerá na cidade de São Paulo, entre os dias 9 e 14 de julho de 2011.

A página do Congressão 2011 está acessível no endereço *http://kongreso2011.org*. Entre outras informações sobre o evento, os visitantes poderão preencher o formulário de adesão e pagar a inscrição com cartão de crédito.

Pelo menos três entidades já apresentaram oficialmente seu apoio ao referido evento: "*São Paulo Convention & Visitors Bureau*", especializada na captação de eventos na cidade de São Paulo; EMBRATUR, que mostrou especial interesse pelo Congresso Panamericano de Esperanto (TAKE); e a Agência de Turismo *Ecology*, que cuidará das hospedagens, transportes, excursões e passagens aéreas.

Espera-se um público de mais de 500 congressistas vindos de várias partes do Brasil e de outros países, principalmente da America Latina, para a qual está direcionado o próprio evento, que este ano abordará o tema "Processos de Integração Regional no Continente Americano: o Papel do Esperanto".

Esperanto em São Carlos



Apesar do dia chuvoso e frio, cerca de 50 pessoas participaram da primeira edição do Encontro de Primavera (Printempa Renkontiĝo), ocorrido no dia 26 de setembro, na cidade de São Carlos, interior paulista. O evento aconteceu na tradicional e quase centenária Escola Dr. Álvaro Guião, no centro da cidade.

Foram apresentadas cinco palestras pelos expositores Rodrigo de Meo (de São Paulo/SP), que falou sobre algumas curiosidades da maior metrópole brasileira; Leysester Miró (São Paulo/SP), sobre o ensino de línguas; José Mauro Progiante (Bauru/SP), sobre suas impressões acerca de Cuba, onde participou em julho deste ano do 95º Congresso Internacional de Esperanto; Aparecida Araújo (São Paulo/SP), sobre suas experiências no meio esperantista internacional; e a visitante da Estônia, Lydia Lindla, que falou sobre sua relação com o seu país e o esperanto.

O evento, que contou com o apoio cultural da Associação Paulista de Esperanto, também recebeu um grande estímulo com a vinda da caravana de esperantistas de Ribeirão Preto. Deste encontro surgiu a proposta de parceria, entre a Associação Pró-Esperanto de Ribeirão Preto e o Grupo de Esperanto de São Carlos, para aproximação dos dois grupos em favor da divulgação da língua internacional na região.

Emílio Cid



Esperanto em pauta



Guilherme Jardim

Este ano, o esperanto entrou na pauta da programação de pelo menos duas estações de TV. A primeira aparição ocorreu em agosto, no programa Viver Melhor da TV educativa Santa Cecília, na Baixada Santista. O entrevistado foi o professor de línguas e esperantista Emílio Cid, que também é articulador da Campanha em torno do Congresso Internacional de Esperanto 2010 (UK 2010).

A segunda inserção ocorreu em setembro, no programa Nossa Gente da TV Beira Rio de Piracicaba, tendo como entrevistado o estudante de Letras e ativista esperantista na região de Charqueada e Piracicaba, Guilherme Souto Jardim, que na ocasião presidia a organização do 5º Congresso Paulista de Esperanto na região.

Esperanto no Rotary Clube



No mês de agosto mais uma palestra sobre o esperanto foi proferida pelo jovem Leandro Freitas no Rotary Clube Ilha Solteira, em São José do Rio Preto, no interior paulista. Cerca de 30 pessoas, entre rotarianos, rotaractianos, interactianos e pessoas que não pertencem à Família Rotária, participaram do evento.

No final da apresentação, o expositor distribuiu aos participantes CDs com informações e artigos sobre a Língua Internacional e sobre a comunicação mundial.

Boletim virtual



Em março deste ano, a diretoria da EASP lançou a edição virtual de número zero do seu novo canal de comunicação, em esperanto: o informativo ***easp kuriero***. Após sete meses, já foram editados 25 números do informativo eletrônico, que foram enviados aos associados e a várias instituições e ativistas do movimento esperantista brasileiro. Caso ainda não conheça o informativo e queira se informar sobre as atividades da EASP, envie uma mensagem para <redação@easp.org.br>.

Natal para crianças



A Associação Esperantista de Trieste, na Itália, lança a 4ª versão do concurso internacional para crianças, Natal com Poesia.

O concurso está dividido em três categorias: Desenho, Conto ou Poesia e Trabalho Manual. Os textos devem ser escritos na língua internacional esperanto e na língua materna do autor. Os trabalhos devem ser enviados até 15 de novembro. O regulamento, em esperanto, encontra-se la página da associação http://easp.org.br.

Eis uma oportunidade para estimular a criatividade dos pequenos e ao mesmo tempo prestigiar este evento que os esperantistas de Trieste há quatro anos se empenham para incluí-lo no calendário natalino daquela cidade, por meio do esperanto.

Se você tem crianças, trabalha com crianças, ou conhece algum educador, leve esta mensagem até elas e se proponha como tradutor dos textos para o esperanto.

Novos dirigentes da Liga

A Liga Brasileira de Esperanto (BEL), com sede em Brasília, no Distrito Federal, renovou seu quadro de diretores. A nova diretoria foi eleita em julho, durante o 45º Congresso Brasileiro de Esperanto, realizado em Campo Grande/MS. Segundo o presidente da BEL, Dr. Lício de Almeida, uma das prioridades da atual diretoria será aproximar mais os novos dirigentes da Liga aos demais dirigentes das associações: "Precisamos aprender a arte da comunicação, interna e externamente: eis um desafio para o movimento esperantista, em todos os níveis". Congratulamo-nos, pois, com os novos dirigentes da BEL e desejamos pleno sucesso no planejamento e aplicação do seu plano de trabalho.

Espaço também para arte



Artista (E) entrega a pintura ao presidente da EASP.

Um dos objetivos da customização do espaço da sede da EASP será criar um ambiente acolhedor também para manifestações artísticas, desde modo, aproximando um pouco Arte e Esperanto. Quem primeiro sentiu essa promessa de renovação na Associação foi o artista Vagner Terra, de Santo André/SP, que nos presenteou com uma pintura do iniciador do Esperanto, Dr. L.L. Zamenhof.

Registramos a iniciativa do artista como uma manifestação de boas vindas às mudanças que em breve acontecerão no novo espaço da Associação.

Festival da Paz em quatro línguas



Uma das cerimônias artístico-religiosas mais antigas do Japão, o Uta Matsuri (Festival da Paz), este ano aconteceu no Brasil, em dois lugares: a primeira apresentação foi em Jandira/SP, no dia 9 de outubro, no templo da Oomoto com a presença de convidados e premiados no concurso de tanka - poema em estilo japonês.

A segunda apresentação do Festival da Paz ocorreu em Brasília, no dia 13 de outubro, no espaço ecumênico do Templo da Boa Vontade da LBV.

O objetivo do Uta Matsuri é invocar o Grande Deus e ao mesmo tempo orar pela paz mundial e felicidade da humanidade. Para tal são oferecidos tankas, vindos de várias partes do Japão, do Brasil e de outros países.

Para o Uta Matsuri no Brasil foram enviados 1451 poemas de 11 países. Destes, foram selecionados 607, dos quais cerca de trinta foram entoados nas duas apresentações, em japonês, português, e esperanto. Além dessas línguas, também foram enviados poemas em hebraico, país onde acontecerá o Uta Matsuri em 2013, em esperanto, pois a realização de um Uta Matsuri em Jerusalém, no monte Sinai, é um antigo desejo dos guias espirituais da Oomoto.

Esperanto participa em *Festa Brasileira*



Como parte do calendário dos festejos comemorativos dos 388 anos de fundação de São Miguel Paulista, ocorrido em setembro deste ano, o evento Festa Brasileira, organizado pela Subprefeitura de SMP, revelou-se como uma das atrações mais concorridas da programação.

Este ano a Festa Brasileira ganhou um espaço maior e com melhor localização: o pátio do Mercado Municipal Dr. Américo Sugai, no centro de São Miguel. Mais de 30 organizações culturais e filantrópicas da região participaram do evento com estandes montados pela Subprefeitura e graciosamente cedidos às instituições convidadas. O grupo de escoteiros local, Lojas Maçônicas SMC, Lions Clube e o Clube de Esperanto Zamenhof (EKZ) foram alguns das instituições que marcaram presença no festival.

Segundo o presidente do EKZ, Dr. Osvaldo Pires de Holanda, a participação do clube no evento foi muito positiva, não somente pela divulgação do esperanto, mas também pelo próprio convite apresentado pelo Conselheiro do clube, Eurico dos Santos, aos organizadores do festival, que o acataram prontamente.

Curta rodado em esperanto



O curta-metragem *Senmova* (Paralisado), rodado na Turquia e totalmente falado em esperanto, já participou de vários festivais e agora está disponível na internet, no endereço http://vimeo.com/13356766. O curta de 14 minutos de duração foi dirigido pela fotógrafa e diretora de cinema Tugce Sen, e mostra a relação entre duas amigas que vivem em um regime totalitário.

Tugce Sen não tem nenhuma ligação com o movimento esperantista. Em entrevista ao portal de notícias *Libera Folio*, ao ser indagada sobre o motivo de rodar o filme nessa língua, ela disse (aqui resumidamente): *"Quando decidi fazer cinema, me deparei logo com uma barreira, a língua! Sou antinacionalista e sempre me considerei uma cidadã do mundo, desde meus 13 anos. Ao escrever o roteiro de* Senmova, *optei por criar uma língua artística e me esforcei para isto, mas então me lembrei do esperanto. Sempre gostei da ideia dessa língua e sempre acreditei nos seus objetivos e profundo significado. Nesse momento decidi que eu seria uma cineasta rodando filmes em esperanto! Sei sobre o movimento esperantista, só não sei porque não tomo parte "oficialmente" dele, mas com certeza nasci esperantista de coração e mente."*

Templo da Paz faz 21 anos

Em outubro, dia 21, o Templo da Boa Vontade (TBV), em Brasília/DF, completou 21 anos. Considerado uma das 7 Maravilhas da capital brasileira, o templo não é apenas o monumento mais visitado daquela cidade, é também um símbolo nacional de paz e de espiritualidade ecumênica. Como parte das comemorações, a LBV preparou uma página especial sobre o templo em várias línguas, inclusive em esperanto, uma das línguas de trabalho da instituição, que a tem como valioso instrumento de aproximação entre os homens.

TBV é um oásis de meditação para a inquietação e carência espiritual do homem moderno, e sua forma piramidal nos faz lembrar a ponta do iceberg do trabalho sócio-educacional que a LBV vem realizando há 60 anos.

Portal de ensino edukado.net dá um salto rumo à era da internet



A Fundação Edukado.net, radicada na Holanda, lançou este mês uma nova e moderna versão do seu sítio dedicado a professores esperantistas. A primeira versão da página foi lançada há 9 anos e atualmente o portal de ensino tem mais de dois mil membros espalhados em 106 países.

A redatora do portal, Katalin Kováts, é responsável, entre outras conquistas, pelos novos exames internacionais da Associação Universal de Esperanto (UEA), em conformidade com o Quadro Comum Referencial de Línguas na Europa.

A customização do portal de ensino http://edukado.net foi o resultado de uma bem sucedida campanha para angariar fundos, lançada em 2009, ano em que a organização recebeu menção honrosa da Associação Universal de Esperanto (UEA), pelos relevantes serviços prestados à comunidade esperantista ao longo destes anos.

Despertar do Esperanto no Barreiro

Grupo de formadores esperantistas, na cidade do Barreiro, em Portugal, alavanca o ressurgimento do idioma Esperanto na região. O núcleo de estudo do idioma se concentrará na Universidade da Terceira Idade do Barreiro (UTIB), com atividades a se estender a outros importantes órgãos da cidade, como a Biblioteca Municipal do Barreiro.

Um dos formadores locais, o docente Luís Mário Cunha, visitou o Brasil, em junho deste ano, e aproveitou a viagem para fazer contatos com esperantistas e pesquisar material de estudo. Na ocasião tivemos a grata surpresa de recebê-lo na sede da EASP, de onde ficou sabendo da existência de outros dois núcleos de estudos de Esperanto para a terceira idade: um ministrado pelo pedagogo Antônio Félix da Silva, no Núcleo de Estudos da Terceira Idade da Universidade de Santa Catarina (UFSC-NETI), em Florianópolis; e outro ministrado pelo Engenheiro Prof. Alberto Flores, na Associação dos Aposentados e Pensionistas de Volta Redonda, no Rio de Janeiro.

Renkonto

Aŭtorino
Heloisa Seixas

Elportugaligis
Aloísio Sartorato

Ŝi eniris. Ŝi eniris kaj sidiĝis antaŭ li.

Estis ilia unua renkontiĝo. Ili konatiĝis antaŭ nelonge pere de komuna amikino, kaj post kelkaj telefonaj interparoloj, li invitis ŝin por ke ili vespermanĝu kune. Sen preciza kialo, ili interkonsentis renkontiĝi en la restoracio mem. Kaj tiel, kiam ŝi alvenis, li jam estis tie sidanta ĉe tablo, atendante ŝin.



Li estis matura, sperta viro kaj pro tio ne estis ŝajna motivo por senti sin tiel. Sed kiam li ekvidis ŝin ĉe la enirpordo de la restoracio, lia koro perdis la ritmon, akiris aliajn, kuris post la propra batado kaj bezonis kelkajn sekundojn por normaliĝi denove ĝis ĝi finfine retrankviliĝis, akompanante la ritmon de ŝiaj paŝoj.

Kaj ŝi venis. Kiel mi diris antaŭe, ŝi eniris kaj sidiĝis antaŭ li. Kaj sidinte, (nur tiam) ŝi ridetis.

Tio sufiĉis. Kelkaj personoj havas tian rideton transformpovan, preskaŭ revolucieman. Rideto kiu eligas el ilia interno alian estulon, malsaman ol tiu, kiun ili montras, kiam ili estas seriozaj. Fakte pli ol tio. Ili montras rideton, kiu en la komenco montras interplektitan reton plenan je misteroj, kvazaŭ sekretajn tunelojn fositajn sub iu preĝejo. Tia ŝi estis. Per tiu rideto, sidis antaŭ li ne nur unu virino sed dekoj da ili, pluraj virinoj kuniĝis en tiun solan virinon, virinoj tute malsamaj inter si, prudaj aŭ diboĉaj, mildaj aŭ kruelaj. Kaj li treege ŝatis tion.

Kaj ili komencis interparoli. Antaŭ nelonge, kiam ili estis prezentitaj unu al la alia, ili jam estis interparolintaj kaj iom pli per telefono. Al li plaĉis ŝia parolmaniero, sed en tiu ĉi momento estis malsame. Nun ŝi rakontis ion amuzan, farante gestojn, moviĝante sur la seĝo. Kaj li tie aŭdante ŝin kvazaŭ hipnotigita.

Aŭdante estas vere neĝusta esprimo. Fakte li aŭdis nenion. Li ridis en la ĝustaj momentoj, konsentis, starigis demandojn, sed estis kvazaŭ ĉio okazus en alia dimensio. “Denove, daŭrigu, ne haltu. Parolu, parolu plu”. Ŝi povus paroli, kion ŝi volus, ne gravus. Ŝia ĉeesto antaŭ li estis tro potenca, ĉioreganta. De la haroj surkape ĝis la piedpintoj, kaŝitaj sub la tablo, li sentis ŝin antaŭ si entuta, ondumanta, moviĝanta kvazaŭ ŝi estus iu akva planto, iu polpo kun siaj palpiloj. Ŝi estis promeso pri voluptemo, horloĝ-bombo, surpriza fino de iu romano, kiun li volus kunporti por legi surlite, la teksto de malnova kaj ĉarma kanzono.

Kaj li treege ŝatis tion.



Lingv**O**gutoj

Geraldo Mattos
www.gmverda.com.br



Kazoj lokindikaj

En la numero de aŭgusto 2009 de Literatura Foiro, p. 19 kaj sur ĝia dua kolumno, Jordan Slavejkov skribis gravan eseeton pri la morto de Michael Jackson, kaj tie miaj malicaj okuloj trovis du sinsekvajn eraretojn, kiuj neniel demeritas lian laboron:

... la monda muzika organismo, parto de la Industrio nomita MTV, kultivis en niajn korojn la kulton al li.

Lia unua erareto elektigis estintan pasivan participon:

... parto de la Industrio *nomita* MTV [...].

La participo nomita devus cedi sian lokon al la estanta nomata. Tion postulas la dua senco de la verbo nomi en PIV 2005, en la 2-a kolumno de la p. 788: signi iun per lia distinga, kutima nomo... Li tamen prenis la participon de la unua senco de tiu verbo, kiu petas objekton kaj predikativon: doni al iu nomon...

Mi tamen estas pli interesata pri lia dua erareto [*interesita* estus homo jam perdinta ĉian intereson: post la intereso]:

... kultivis *en niajn korojn* la kulton al li.

Estus du simplaj reguloj por lokaj nominativo kaj akuzativo:

Nominativo ĉiam indikas la lokon de la fakto, kiun la verbo indikas (Ekzercaro, 26, 5 kaj 15, 3):

La birdo flugas en la ĉambro [flugo farata en la ĉambro].

[...] tiu ĉi malfeliĉa infano devis [...] iri ĉerpi akvon en tre malproksima loko [ĉerpo farata en tre malproksima loko].

Akuzativo neniam indikas la lokon de la fakto, kiun la verbo indikas (Ekzercaro, 26, 6 kaj 26 10):

La birdo flugas en la ĉambron [flugo NE farata en la ĉambro].

Mi metis la manon sur la tablon [meto NE farata sur la tablo].

Evidente, ĉia kultivo estas farata ene de difinita loko!... Sekve, nominativo tien:

... la monda muzika organismo, parto de la Industrio nomata MTV, kultivis **en niaj koroj** la kulton al li.

Internacia Amikeco

Ísis C. Okabe Piton

Tiu ĉi prelego estas bazita sur prelego de Profesoro Agnaldo Garcia (UFES, Vitória-ES) dum la Unua Kongreso pri Esploroj en Psikologio kaj Morala Edukado, ĉe Unicamp, Julio 2009

Tradicie,ni kutime trovas en la literaturo menciojn pri internacia amikeco kiel amikeco inter nacioj aŭ inter landoj, sed kurioze oni apenaŭ parolas pri amikeco inter homoj. Dum tiu ĉi prelego ni traktos pri internaciaj amikecoj laŭ tiuj du niveloj. Tie ĉi indas rememorigi, ke en Esperanto la konceptoj "nacio" kaj "lando" estas du diversaj aferoj, ne nepre koincidaj kun nia brazila kutimo miksi ambaŭ en la sama koncepto "regno". "Nacio" egalas al gento, al etno, iom granda popolo kun propra teritorio. En Brazilo, ni havas unu landon kaj dekojn da etnoj de indiĝenaj popoloj – gvaranioj, xavantes, ianomamis, pataxós, tapuias, tupinambás

Ekde la antikvaj grekoj jam ekzistas "paca traktato" kaj "amikeca traktato", kiuj estis tre klare difinitaj. Kutime oni konfuziĝas pri tiuj du konceptoj. Kia estas la diferenco inter paca traktato kaj amikeca traktato? Inter grekoj kaj romianoj: Traktato pri paco – ĝi rilatas al milito, subskribita por fini malamikeman etoson. Traktato pri amikeco – reciproka kunlaborado inter landoj.

La nuntempaj "amikecaj traktatoj" ne estas klare difinitaj kiel la antikvaj traktatoj inter krekoj kaj romianoj . Dum la 20-a jarcento, amikeca traktato inter landoj konsistis en interkonsento, laŭ kiu la finance plej pova lando ricevas de la plej malriĉaj landoj iliajn produktaĵojn laŭ kostoj difinitaj de la plej pova. Tio estas iom kaŝe trompa "paca traktato" aŭ - kial ne diri? - ekspluata traktato. Tamen tio ne senvalidigas la ideon pri interrilato inter la popoloj. La demando estas pri la ecoj de tiaj traktatoj. La celo estas reliefigi, ke la ideo pri amikeco inter landoj estas tre malnova.

Amikeco inter landoj foje estas efektivigata laŭ politikaj amikecoj. La ideo pri amikeco inter landoj estas tre antikva, tamen la analizado de tiu literaturo estas nuntempa. Tiu parto pri politikaj amikecoj kiu konsideras parto de politika amikeco reciprokan agnoskon kaj respekton, kunlaboran interkonsenton, troviĝas en artikoloj de la jaroj 2007-2008 kaj tri artikoloj de 2009 kiuj komencas diskuti pri la politikaj amikecoj.

Estas analogioj inter amikeco interhoma kaj politikaj amikecoj. Tiuj diferencoj estas reliefigindaj. Oni vidas amikecon en sektaj gupoj. Tio okazas en entreprenoj dum semajnfinaj aktivaĵoj kiel ĉuraskoj, en lernejoj, en sociaj vespermanĝoj kaj lunĉoj ktp; kiam estas manifestaĵoj de amikeco. Tamen amikeco estas multe pli grava ol tio, ĝi troviĝas en la bazo de sociaj movadoj kaj disvolviĝoj, ĝi iras trans tiuj momentoj de kontakto surkoridora. Revene al la temo pri internaciaj amikecoj, gravas rememorigi iujn dokumentojn de UN-Unuiĝintaj Nacioj depost 1945, fino de

la Dua Mondmilito. La Universala Deklaracio de Homaj rajtoj (1948) estas unu el la tre gravaj dokumentoj en la monda historio. Ĝi estis krome bazo por pliaj dokumentoj de UN kaj bazo por dokumentoj de la Eŭropa Unio.

Ĝi estas dokumento, kiu antaŭvidas amikecon inter popoloj, ĝi traktas pri kompreno kaj tolero. Tre grave, sed amikeco estas je unu paŝo antaŭe. Ĉiuj dokumentoj, kiuj baziĝas sur tiu ideo de amikeco inter nacioj estas ligitaj al la ideo pri edukado. Alia gvida dokumento de UN estas la Internacia Traktato de Ekonomiaj, Sociaj kaj Kulturaj Rajtoj. La Konvencio de Infanaj Rajtoj (1989) reasertas la samajn principojn kaj inkludas la amikecon interrasan kaj interetnan, kaj kun indiĝenoj. La Internacia Konvencio pri Eliminado de Ĉiaj Rasaj Diskriminacioj (1965) aŭ la "Konvencio pri la Lukto kontraŭ Diskriminacio en Instruado" reprenas la samajn dokumentojn.

Kiam oni pensas pri amikeco inter nacioj, tradicie Brazilo havas diplomatian sintenon de amikeco kaj bona kunkvivado kun aliaj landoj. Estis la Paragvaja Milito, en kiu Brazilo, Argentino kaj Urugvajo respondecis pri la neniigo de preskaŭ 90% de la paragvaja popolo kaj de la ekonomia stato kaj oni mirus pri tio, kion Argentino kaj Brazilo faris kontraŭ ili. Sed dum la lastaj 100, 150 jaroj, Brazilo havas pacan sintenon de amikeco kun ĉiuj popoloj, aparte kun la latinamerikaj kaj nordamerikaj landoj. Estas tri ekzemploj de rezolucioj de la ministerio pri eksterlandaj rilatoj, kiuj temas pri amikeco kun hispanlingvaj latinamerikaj popoloj kaj kun Usono. Ni havas la interkulturan tradicion precipe surbaze de la dokumentoj de Unuiĝintaj Nacioj dum la lastaj 60 jaroj. Historie Brazilo estas lando, kiu traktas pri amikeco kun aliaj landoj kaj uzas por tio la saman terminon: "amikeco". Se temas pri Personaj Amikecoj la literaturo traktas pri amikecoj interetnaj, interrasaj, interkulturaj, internaciaj. La aŭtoroj traktas pri amikeco inter malsamuloj kaj tio estas interesa, ĉar normale oni komprenas amikecon kiel socian fenomenon inter similuloj. Fakte ĉiam ekzistis amikeco inter malsamaj rasoj, kulturoj, etnoj aŭ naciecoj kaj estas interese kiel homoj kun malsamaj lingvoj, malsamaj kulturaj tradicioj sukcesas krei amikecajn ligilojn. Kiam la homoj estas similaj, parolas la saman lingvon, subtenas la saman futbal-teamon aŭ vizitas la saman sportejon, estas pli facile kompreni la amikiĝon.

En la tekstoj oni trovas amikecojn interetnajn kaj interrasajn, amikecojn inter homoj loĝantaj la saman lokon. Ofte oni vidas migrajn moviĝojn. Normale la homoj en tiuj internaciaj transloĝiĝoj trovas kulturojn, etnajn kaj rasajn grupojn malsamajn, do kiam temas pri interetnaj kaj interrasaj amikecoj estas ekzemple baratanoj loĝantaj en Usono aŭ pakistananoj loĝantaj en Britio. Estas grupoj, kiuj vivas en plurkulturaj socioj, kio atentigas ankaŭ pri Brazilo, kiu nun estas elir-lando, ne plu enir-lando, escepte por iuj bolivianoj kaj koreoj, sed jam malofte. La lando jam allogis grandan nombron da enmigrintoj, kiel italoj, portugaloj, hispanoj, japanoj . Sed hodiaŭ la direkto estas al la elirejo, estas pli ol 1 miliono da brazilanoj en eksterlando, plejmulte en Usono, multaj kontraŭleĝe, kio igas malfacila la taskon havi datumojn pri la nombro da brazilanoj loĝantaj en Usono. Sed la brazilanoj en eksterlando alfrontas la samajn malfacilaĵojn de la eksterlandanoj, kiuj estas tie ĉi.

Laŭ enketo de profesoro Agnaldo kun brazilaj studentoj, pli ol duono havis amikecon kun usonanoj. De tio venas la ideo, ke la personaj amikecoj dependas ankaŭ de la amikeco inter landoj. La plej granda ekonomia kaj kultura partnero de Brazilo en la lastaj jardekoj estis Usono. Antaŭ kelkaj jaroj Usono respondecis pri 70% de nia eksporta komerco. Rilate al kulturo, televido kaj kinarto venas el Usono, tio faciligas la interesiĝon kaj la kontakton, ĉar komerco kaj kulturo interrilatas. Tio faciligas identiĝon kaj la serĉadon de usonaj kulturaĵoj.

Aliaj esploroj: a) Eksterlandaj studentoj en Brazilo – nuntempe en fina fazo, temas aparte pri afrikaj kaj latinamerikaj studentoj. La amikeco estas ĉefe inter la afrikanoj mem. La unua celo estas alproksimiĝi al studentoj de la propraj landoj kaj poste amikiĝi kun brazilanoj

b) Brazilanoj eksterlande – kolektitaj datumoj de amikeco inter brazilanoj kaj 27 naciecoj en Usono, inter kiuj la ĉefa lingvo estas la portugala, kvankam ili estas tie. Estas brazilanoj, kiuj alproksimiĝas al aliaj eksterlandanoj tie kaj tra ili oni alproksimiĝas al aliaj eksterlandanoj kun kontakto kun brazilanoj, kiuj iasence estas ekster la socio. Duono de tiuj amikecoj havas la anglan kaj la hispanan kiel lingvon.

Estas oftaj la amikecaj ligoj inter landoj pere de la komerco. Tio kreas kondiĉojn por personaj amikecoj kun alilandanoj. Komercaj kontraktoj kaj ambasadaj ataŝeoj malfermas pordojn por internaciaj studentoj kaj kulturaj integriĝoj, kio faciligas amikecojn. Kaj male: personaj amikecoj puŝas grupojn kaj organizojn al starigo de kontraktoj. Ekzemple, la amikeco kun usona esploristo, kiu venas al Brazilo kaj de tiu kontakto oni provas ligi la du universitatojn. Do el la personaj amikecoj oni povas havi laŭŝtupan kreskon: la organizoj kuniĝas kaj de tio povas estiĝi kontraktoj inter du landoj.

Laŭ Girofonte, Sokrato diris, ke amikeco estas fundamenta valoro. Kaj laŭ esploro el 2007 pri la kvar superaj valoroj de la brazila popolo, la plej grava estas la vera amikeco, ĉefe inter gejunuloj.

En la internacia scenejo, Unuiĝintaj Nacioj difinas amikecon kiel valoron sekvindan de ĉiuj landoj. Kial la homoj serĉas internaciajn amikecojn? Tiaj amikecoj havas valoron ankaŭ laŭ la senco de kulturaj interŝanĝoj. La valoroj de internaciaj amikecoj por kunlaboro kaj reciproka respekto estas similaj al la valoroj de amikecoj inter homoj. En iuj punktoj estas diferencoj, kiel ekzemple la amikeco inter landoj estas historia, konstruata laŭlonge de jarcentoj, dum la amikecoj inter homoj estas mallongaj , kvankam ankaŭ historiaj, biografiaj.

Esperantistoj aparte nutras tiujn valorojn, kiuj estas esencaj mem al la ideo de esperantismo, en la tiel nomata "interna ideo". La internacia komunumo de Esperanto-parolantoj havas en la lasta semajno de Februaro sian ĉiujaran "Semajnon de Internacia Amikeco". Ĝi komenciĝis en 1969 iniciatite de sveda industriisto Erik Carlen, ano de UEA. La slogano proponita de li estas "Amikeco trans limoj". Carlen ne celis, ke tiu Semajno estu limigita al la Esperanto-parolantoj, sed kompreneble la lingvo de manifestado de amikeco montriĝas grava baro, laŭ la situacio.



Dankon, D-ro Esperanto!



Neide Barros Rêgo

Same kiel Paul Gubbins, mi povas diri, ke ne mi trovis Esperanton sed Esperanto trovis min. Mi naskiĝis en eta urbo de ŝtato Minas Gerais, kies sola lernejo havis nur la kvar unuajn klasojn de la fundamenta kurso.

Pro tio mia familio transloĝiĝis al Niterojo (proksime al Rio), kie mi restis ĝis nun. Ĉi tie mi kaj miaj ok gefratoj daŭre studis. Mi fariĝis instruistino kaj ĉeestis kursojn pri administrado.

En 1958, per konkurso, mi fariĝis oficistino de la Ŝtata Deputitejo kaj emeritiĝis en 1989. Diplomite pri deklamado, mi instruas tiun arton en la Kultura Centro, kiun mi fondis. Ĝi funkcias en mia domo kaj tie mi ofte okazigas kulturajn eventojn.

Esperanton mi komencis lerni en 1991, sed jam delonge deklamis en tiu lingvo en brazilaj kongresoj kaj renkontiĝoj. Antaŭ ol fariĝi esperantistino, mi partoprenis en la Arta Vespero de la 19-a Brazila Kongreso de Esperanto, en la urbo Rio. Mi deklamis parkere la poemon "La vojo", de Zamenhof. Kia kuraĝo!... La tradukon kaj la prononcon instruis al mi la fervora esperantistino Marlice Botelho.

En 1987 (centjariĝo de Esperanto) mi partoprenis la 23-an Brazilan Kongreson de Esperanto, en la mirinda urbo Rio, en ĝia Ŝtata Universitato. Mi deklamis la faman poemon "Preĝo sub la Verda Standardo", ankaŭ helpite de mia karmemora Marlice Botelho.

Tie mi ekkonis gravajn geesperantistojn el pluraj landoj. Invitite de esperantistoj, sed antaŭ mia esperantistiĝo, mi deklamis en pluraj eventoj.

Kiam iu sin direktis al mi, mi respondis portugale. Kaj ili surpriziĝis ĉar mia prononco ŝajnis tre bona.

En posta solenaĵo mi estis invitita al la podia tablo. La aliaj podianoj salutis la ĉeestantojn en Esperanto, sed mi faris tion portugale. Mi tamen promesis al ili kaj al mi mem tuj eklerni Esperanton.

Mia unua Esperanto-instruisto forpasis kelkajn jarojn poste kaj lia vidvino donacis al mi lian amatan Plenan Ilustritan Vortaron, kiun mi dankegis kaj konstante uzis ekde tiam. Mia nuna instruisto estas Aloísio Sartorato kaj mia nuna vortaro estas la NPIV.

Mi ĉeestis la universalajn kongresojn de Vieno (1992), Montpeliero (1998) kaj Fortalezo (2002). En ĉiuj tri mi deklamis.

Mi estis premiita en kelkaj beletraj konkursoj per originalaj poemoj: en Razgrad, Bulgario en 2001, 2002, 2003 kaj 2006. En la Belartaj Konkursoj de UEA en 2005 kaj 2006.

En la fako vidbendo mi ricevis premion pro "Neide Deklamas" (1998). Kaj Sylla Chaves ricevis premion pro "Plurspecaj Eroj por Artaj Vesperoj" (2002) kun mia partpreno kantanta kaj deklamanta

Portugallingve, mi publikigis poezian antologion kaj originalan poemlibron.

Mi apartenas al diversaj beletraj akademioj. Inter ili la Beletra Akademio de Ŝtato Rio. Tie mia enposteniĝa parolado temis pri Zamenhof kaj la kreado de Esperanto.

En la jaroj 2000/2002 mi partoprenis plurajn programojn de la TV-kurso "Esperantaj Gutoj", de Sylla Chaves.

Krom aliaj, mi tradukis la premiitan rakonton "Amo, stranga amo", de Rinaldo Brandão, poste publikigita en diversaj eksterlandaj revuoj; kaj la infanrakonton "La adiaŭo de la armiloj", de Salvador Borges Filho, ilustritan de Miguel Coelho.

Omaĝe al Esperanto, mi verkis la ĉi-suban poemon "Amdeklaro".

Amdeklaro

Mia patrio ne estas
la lando, kie mi naskiĝis,
nek la lando, kie mi loĝas.

Mia patrio
estas la granda mondo
kreita de Dio.

Kaj ni estas gefratoj,
ĉar ni ĉiuj de Li estas gefiloj.

Danke al Zamenhof
ni havas komunan lingvon:
nian amatan Esperanton!...

Kaj ni ankaŭ havas
unusolan flagon:
la verdan standardon
kun la verda stelo de l' espero.

Espero de amo,
de frateco
kaj de paco!

Mi ankaŭ muzikigis la poemon "Ho, mia kor'!", de Zamenhof. Ĝi troveblas en Interreto kaj en mia DVD "Neide kantas".

Mi kaj Sylla Chaves pretigis du antologiojn de Esperantaj poemoj verkitaj de 178 brazilaj poetoj, kun iliaj fotoj kaj detalaj biografioj. Speciala karakterizo de tiuj antologioj estas, ke preskaŭ ĉiuj poemoj inkluzivas batalon por pli bona mondo: paco, kunfratigo, protekto de la naturo kaj similaj.

En ili estas multaj tradukoj kaj originaloj niaj. Mia partopreno estis speciale grava pro miaj rilatoj kun poetoj kaj akademianoj tra la tuta Brazilo. Unu el la antologioj estas nur Esperanta; la alia enhavas paralele la portugallingvajn originalojn. Tio donis al ĝi grandegan diskonigon inter gravaj beletristoj de Brazilo.

La apogo de mia edzo, Walmir Ventura Rego, estas gravega. Kun li mi ricevis hejme plurajn eksterlandajn esperantistojn, el kiuj la plej grava estis D-ro Ludoviko Zaleski-Zamenhof, nepo de la kreinto de Esperanto.

Mi kaj Walmir konstante subtenas kaj laboras por la Esperanto-movado. Nuntempe mi direktas la kursojn de nia Niteroja Esperanto-Klubo kaj ofte deklamas kaj kantas en Esperanto, en eventoj al kiuj mi estas invitita aŭ organizitaj de mi.

Mi jam 70-jariĝis kaj ne scias ĝis kiam mi vivos. Mi volas nur, ke, ĝis la lastaj tagoj, mia vivo estu dediĉata al poezio, deklamado, muziko kaj Esperanto, batalante por pli bona kaj frateca mondo.



Embarasa elokventeco

Aŭtoro
Fernando Sabino

Elportugaligis
Fernando J. G. Marinho

Apenaŭ komecinte la paroladon, la deputito embarasiĝis:

—-Sinjoro Prezidanto: mi ne estas el tiuj, kiuj...

La korelativo devus esti "kiuj" aŭ "kiu" ? Ĉio indikis la pluralon.Tamen, la singularo, sendube, ankaŭ taŭgus:

Mi ne estas el tiuj, kiuj rifuzas... Plurale pli bone sonas . Sed nepras singardi kontraŭ tiaj lingvaj kaptiloj — kiu rifuzas? — ĝuste li, kiu kutime estas kaptata de ili, kaj trafata de tuja interveno senkompata. Mi ne estas el tiuj... Li decidis gajni tempon:



— ... kvankam plene konscia pri miaj gravaj devoj, kiel reprezentanto de la popolo em ĉi tiu Ĉambro, mi ne estas...

Unu, el tiuj, kiu rifuzas, kompreneble. Ĉu ne strange, ke mi pensis pri pluralo. Tio estis unu el tiaj aferoj, kiun la gramatikistoj registras en siaj lingvaj demandetoj: li ne havas dubojn pri la elekto de la singularo. Eble tio estis lingva idioteco.

— ...simililaj al tiuj okazantaj nialande, en gravegaj momentoj kiel La nuna...

Li elturniĝis, ĉar li eĉ ne plu memoris,kiun korelativon li intencis uzi:

— Mi ne estas...

El tiuj, kio pri tiuj? Kio ajn, kondiĉe, ke li sukcesu tuj trapasi la danĝeran ponteton sur kiu sia oratoraĵo, bedaŭrinde, tuj ekpaŝis.

Kaj pri la akordiĝo? Ambaŭ korelativoj taŭgus, kondiĉe ke, oni korekte ilin uzu, ĉu singulare, ĉu plurale:

— Mi ne estas el tiuj..., diradis mi — kaj valoras la penon ĉiam ripeti, sinjoro Prezidanto, por ke ni rajtu esti konsidetataj fidindaj...

Li intermetadis propoziciojn post propozicioj, sed ĉiam revenis al la sama deirpunkto, malkapabla decidi pri ĉi tiu aŭ tiu akordiĝo. Ambaŭ ŝajne ĝustaj. Ambaŭ gramatike pravaj, laŭ la lingva normo:

— En ĉi tiu momento tiel grava por la destino de nia nacieco.

Ĉu ambaŭ ĝustaj? Ne, ne povas esti. Mi scias, ke la esprimo "el tiuj kiuj" estas afero jam detale ekzamenita kaj aprobita de ĉiu ajn pseudgramatikulo, ili ĉiuj scias, ke la ĝusta formo postulas la pluralon:

...mi ne estas el tiuj, kiuj, per kiel mi asertadis...

Ĉu en la singularo? Estas esceptoj, kaj tiu ja povas esti unu el ili. El tiuj. Mi ne estas, UNU, el tiuj, kiu. Unu kiu rifuzas, el tiuj, kiuj rifuzas.

Ah! La verbo estas rifuzi.

— Sinjoro Prezidanto. Miaj noblaj kolegoj.

Al diablo la akordiĝo. Li intermetis plian propozicion, kaj kuraĝe antaŭeniris, sentime preta alfronti ion ajn, asertante, ke li ne estas el tiuj...

— Kion?

Li akceptis la interrompon kun sento de trankviliĝo:

— Mi ne bone aŭdis la intervenon de la nobla deputito.

Silento.Neniu estis prezentinta ian ajn komenton.

— Via Moŝto, bonvolu paroli pli laŭte, ĉar mi ne bone aŭdis — kaj li, kun ĉagreniĝo, almontris al unu el la plej proksimaj deputitoj.

— Ĉu mi? Sed mi diris nenion...

Mi sentos grandan plezuron respondi apartan diraĵon de la nobla kolego. Iun ajn apartan parolon.

Daŭris la silento. Interesataj pri la afero , la ceteraj deputitoj grupiĝis ĉirkaŭ la oratoro, atendantaj la solvon de tiu agonio,kiel en verso de Bilac, la agonio de la heroo kaj la agonio de la vespero

— Kion vi opinias pri tio? — Iu flustris.

— Mi opinias favore al singularo.

— Tamen, sendube, mi freferas la pluralon.

La oratoro daŭre batalis:

Kiel asertite en la komenco de mia prelego, sinjoro Prezidanto...

Li prenis naztukon el sia poŝo, kaj forviŝis la ŝviton de la frunto. Jen deziro profiti la geston kaj peti helpon al la Prezidanto de la kunsido: bonvolu esplori por mi la justan dirmanieron, kaj savu min el tio...

— Mi volas komuniki al la nobla oratoro, ke via disponebla tempo elĉerpiĝis.

— Nur kelkaj vortoj sufiĉos, sinjoro Prezidanto , por ke mi finu mian prelegon: kaj antaŭ ol fini ĝin, mi volas bone klarigi, ke en tiu fazo de mia ekzisto, post pli ol dudek jaroj de politika funkcio...

Kaj enirante tra novaj devojiĝoj:

— Kvankam...konscia pri la postuloj de mia civitanan konscienco... sinjoro Prezidanto...kaj ĝin mi firme dekaras... mi ne estas el tiuj...

La Prezidanto reavertis lin pri la elĉerpiĝo de lia tempo. Ne plu eblis eltrovi elirejon:

— Sinjoro Prezidanto, miaj noblaj kolegoj!

Li decidis fini la aferon per ia ajn maniero. Li plenigis la bruston per aero kaj ekpafis:

— Resume: mi ne estas el tiaj. Jen ĉio, kion mi diradas.

Sento pri senŝarĝiĝo ekregis la tutan ĉeestantaro, aplaŭdoj tondre sonis. Bonege! Bonege! La oratoro ricevis varmajn komplimentojn.



Forpasoj



Eurico Antônio. Ribeiro
[1935 - 2010]

Manoel Moacir Sisccati
[1945 - 2010]



Forpasis la 18an de julio 2010, en hospitalo dum cerba kirurgio, la asociano Eurico Antônio Ribeiro, multjara kunlaboranto de EASP kaj ties iama prezidanto (1984-1985). S-ro Eurico esperantistiĝis en 1961 kaj dum 49 jaroj li sin dediĉis al esperantaj aktivadoj en EASP, ĉefe kiel kasisto.

Inter la jaroj 1998 kaj 2001 li prizorgis kompostadon por la iama bulteno Milde - oficiala organo de Brazila Sekcio de ILEI (Internacia Ligo de Esperantistaj Instruistoj) - redaktita de la karmemora pedagogiistino Elvira Fontes. Partnere kun Elvira Fontes, li ankaŭ kunfondis la eldonejon AMIKOJ DE ESPERANTO, per kiu eldoniĝis la lerniloj Unuaj Paŝoj kaj Survoje al Esperantujo, ambaŭ de aŭtoreco de Elvira Fontes.

De 2003 ĝis februaro 2010 li estis bibliotekisto de EASP kaj unu el ties deĵorantoj. Krome, de tiu sama dato ĝis sia morto, li kunlaboris kiel unu el la reviziantoj de la revuo La Lampiro, oficiala organo de Esperanto-Asocio de San-Paŭlo, kaj de ties retejo. Eurico kutime partoprenis en la eventoj organizitaj de la asocio.

65-jaraĝe forpasis, la 17-an de aŭgusto en Ribeirão Preto, s-ro Manoel Moacir Sisccati, emerita instruisto pri lingvoj, delegito ekde 1991 de Universala Esperanto-Asocio por tiu urbo.

Li estas parto de la historio de Esperanto en la urbo kaj regiono, estinte unu el la kunfondintoj kaj instruistoj de iama Ribeirão Preto Esperanto-Klubo. Lastatempe, pro diabeto, sen povi translokiĝi facile, li instruis Esperanton en sia propra domo. Kelkaj esperantistoj de Ribeirão Preto havis lin kiel unuan instruiston, memorante lin tre karese. Dum la tempo de atendo al la enterigo en la tombejo "Saŭdado", laŭ lia deziro firme esprimita dumvive, lia ĉerko estis kovrita per du flagoj: plej elstare la esperanta flago kaj duarange la flago de ALARP, "Academia de Letras e Artes de Ribeirão Preto", kies ano li estis. Sisccati ĉiam amis profunde Esperanton, firme sintenante defende kaj garde al ĝi. Li estis honora membro de APERP ekde ties fondo, ĉiam partoprenante kulturajn kunvenojn de tiu Asocio, nomataj "Verda Vendredo", kaj ĉiam interesiĝis aĉeti novaĵojn ĵus akiritajn, ĉu librojn, ĉu revuojn, ĉu sonvarojn.



Zamenhofa Tago

La 11an de decembro 2010 en la sidejo de

Esperanto-Asocio de San-Paŭlo

Nova PIV

Eldonjaro 2005



R$ **318,00**

sendokosto inkluzivita

Libroservo@easp.org.br

Oportuna Poŝvortaro

Esperanto/Português



R$ 15,00
+ postagem

Libroservo@easp.org.br



8-a TUTAMERIKA KONGRESO DE ESPERANTO

8th PANAMERICAN CONGRESS OF ESPERANTO

8º CONGRESO PANAMERICANO DE ESPERANTO

San-Paŭlo - SP
9 - 14 de julio 2011

www.kongreso2011.org







easp



